

Arrest

nr. 205 136 van 11 juni 2018
in de zaak RvV X / II

In zake: 1. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J.-C. VANHALST
Merlostraat 6 B/49
1180 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, handelend in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van X, X, en X, die verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, op 4 oktober 2017 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 14 augustus 2017 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt, aan de verzoekende partijen ter kennis gebracht op 4 september 2017 en op 15 september 2017 (X).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 april 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 mei 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. VANHALST, die verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat C. MUSSEN, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekers die verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, komen op 15 september 2009 België binnen, en vragen op dezelfde dag asiel aan. Op 25 juni 2010 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arresten nrs. 51 614, 51 615 en 51 616 van 25 november 2010 weigert de Raad

voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoekers.

Op 21 juni 2010 dienen verzoekers (moeder, dochter, schoonzoon en twee kinderen van dochter en schoonzoon) een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 30 september 2010 wordt de aanvraag ontvankelijk verklaard.

Op 6 september 2011 wordt de aanvraag ten aanzien van vierde verzoekster ongegrond bevonden. Op 8 februari 2013 wordt de aanvraag ten aanzien van eerste verzoekster, tweede verzoeker en hun minderjarige kinderen ongegrond bevonden.

Op 4 oktober 2011 dienen eerste verzoekster en tweede verzoeker in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Op 12 februari 2013 wordt deze aanvraag onontvankelijk verklaard. Bij arrest nr. 118 229 van 31 januari 2014 verwerpt de Raad de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring tegen deze beslissing.

Op 28 oktober 2011 dient vierde verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Op 12 februari 2013 wordt deze aanvraag onontvankelijk verklaard. Bij arrest nr. 106 674 van 12 juli 2013 verwerpt de Raad de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring tegen deze beslissing.

Op 30 april 2013 dienen verzoekers een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Nadat de aanvraag op 27 mei 2013 ontvankelijk wordt verklaard, wordt ze op 6 september 2013 ongegrond bevonden. Bij arrest van de Raad nr. 162 437 van 19 februari 2016 wordt het beroep tegen deze beslissing verworpen.

Op 20 juli 2013 dienen verzoekers een derde aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Op 3 september 2013 wordt deze aanvraag onontvankelijk verklaard. Bij arrest van de Raad nr. 162 438 van 19 februari 2016 wordt het beroep tegen deze beslissing verworpen.

Op 6 september 2013 wordt aan vierde verzoekster een inreisverbod (bijlage 13sexies) voor drie jaar opgelegd. Bij arrest van de Raad nr. 162 460 van 19 februari 2016 wordt het beroep tegen deze beslissing verworpen.

Op 30 december 2013 dienen verzoekers een vierde aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Nadat de aanvraag op 29 januari 2014 ontvankelijk wordt verklaard, wordt ze op 17 maart 2014 ongegrond bevonden. Bij arrest van de Raad nr. 162 432 van 19 februari 2016 wordt het beroep tegen deze beslissing verworpen.

Op 6 mei 2014 dienen verzoekers een vijfde aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Op 12 juni 2014 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard.

Op 31 juli 2014 dienen verzoekers een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Op 15 oktober 2014 wordt de aanvraag zonder voorwerp verklaard.

Op 4 augustus 2014 dienen verzoekers een zesde aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Op 27 augustus 2014 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard.

Op 15 oktober 2014 worden aan verzoekers bevelen gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Bij arresten van de Raad nrs. 162 461, 162 462 en 162 463 van 19 februari 2016 worden de beroepen tegen deze bevelen verworpen.

Op 26 februari 2015 dienen verzoekers een zevende aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Op 6 maart 2015 wordt de aanvraag

onontvankelijk verklaard. Bij arrest van de Raad nr. 162 428 van 19 februari 2016 wordt het beroep tegen deze beslissing verworpen.

Op 12 oktober 2015 dienen verzoekers een achtste aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Op 13 november 2015 wordt deze aanvraag onontvankelijk verklaard. Deze beslissing wordt ingetrokken op 22 februari 2016.

Op 5 april 2016 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing dat deze aanvraag onontvankelijk is doch ongegrond. Het beroep tegen deze beslissing is gekend onder het rolnummer 189 653.

Op 12 juli 2017 dienen verzoekers een aanvraag in op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Op 14 augustus 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing dat deze aanvraag onontvankelijk is. Dit is de bestreden beslissing:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 12.07.2017 werd ingediend door :

G., L. (R.R. xxx)

Geboren op (...)1979

G., H. (R.R. xxx)

Geboren op (...)1976

Wettelijke vertegenwoordigers van:

G., H. (R.R. xxx)

Geboren op (...)2000

Hun meerderjarige dochter:

G., L. (R.R. xxx)

Geboren te Jerevan op (...)1999

En:

T., R. (R.R. xxx)

Geboren op (...)1950

Nationaliteit: Armenië

Adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielpcedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Hun asielaanvraag werd afgesloten op 29.11.2010 met een weigering van vluchtelingenstatus en van subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De duur van de procedure - namelijk één jaar en iets meer dan twee maanden - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkenen ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

Betrokkenen beroepen zich op de medische toestand van mevrouw T. als buitengewone omstandigheid. Mevrouw T. zou een voortdurende en verslechterende gezondheidsproblematiek hebben, ze zou half verlamd zijn en rolstoelgebonden, ze zou een quantum medicatie dienen in te nemen en van 14.06.2017 tot 23.06.2017 was zij gehospitaliseerd. Ter staving hiervan leggen betrokkenen het verslag d.d. 23.06.2017 van haar laatste ziekenhuisopname voor. Uit het administratief dossier van betrokkenen blijkt dat zij reeds negenmaal een aanvraag op basis van artikel 9ter indienden omwille van de medische problematiek van mevrouw T. Al deze aanvragen werden negatief afgesloten, waarvan vier met een ongegronde beslissing en vijf met een onontvankelijke beslissing. We stellen dus vast dat de medische

problematiek van mevrouw T. reeds herhaaldelijk ten gronde onderzocht werd door de bevoegde dienst en niet werd weerhouden. Bovendien stellen we vast dat haar 2de aanvraag 9ter, die ongegrond werd afgesloten op datum van 09.09.2014, gepaard ging met een inreisverbod van drie jaar, aan betrokkene betekend op 03.10.2014. De laatste beslissing was de ongegronde beslissing d.d. 05.04.2016. Ondanks haar recente ziekenhuisopname, kan haar medische problematiek niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid daar er in het voorgelegde verslag geen sprake is van een onmogelijkheid tot reizen en daar haar medische problematiek reeds herhaaldelijk ten gronde werd onderzocht en niet weerhouden. Betrokkenen leggen geen verdere medische stukken voor waaruit zou blijken dat verdere opvolging, ten gevolge de ziekenhuisopname, nodig zou zijn. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Wat betreft het feit dat mevrouw G. de mantelzorger is voor mevrouw T. na het overlijden van haar echtgenoot, merken we op dat de mantelzorg niet in het gevaar komt. Noch mevrouw G. noch mevrouw T. beschikt over enig verblijfsrecht en dienen beiden gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Mevrouw G. kan aldus samen met haar moeder, mevrouw T., terugkeren naar Armenië en daar haar mantelzorg verderzetten. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkene beweren dat zij vrezen voor gewelddaden, discriminaties en pesterijen indien zij zouden moeten terugkeren naar hun land van herkomst omwille van hun gemengde etnische afkomst doch zij leggen geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkenen om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkenen vrezen voor gewelddaden, discriminaties en pesterijen volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Bovendien voegen betrokkenen geen enkel nieuw element toe aan de elementen die zij reeds tijdens hun asielprocedure naar voor brachten en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties.

Betrokkenen beroepen zich verder op de regelmatige scholing van hun kinderen sinds 2009 tot op heden. Het feit dat hun kinderen hier naar school gaan, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst verkregen kan worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Bovendien hebben betrokkenen steeds geweten dat de scholing van hun kinderen plaatsvond in precair verblijf en dat hun opleiding in België mogelijk slechts een tijdelijke oplossing was om de ontwikkeling van de kinderen toch zo normaal mogelijk te laten verlopen. Het feit dat hun kinderen in België school gelopen hebben, geeft enkel aan dat hen het recht op onderwijs niet werd ontzegd. Dit verandert echter niet aan de vaststelling dat hun ouders bewust de keuze hebben gemaakt om hun uiterst precaire verblijf verder te zetten ondanks alle weigeringsbeslissingen, bevelen om het grondgebied te verlaten én inreisverbod, die aan hen al betekend werden. Zij lieten het schoolbezoek van hun kinderen bewust plaatsvinden in deze precaire situatie. Volledigheidshalve merken we op dat hun dochter meerderjarig is en dus niet langer leerplichtig.

Betrokkenen halen aan dat hun kinderen zich noch in de Armeense noch in de Russische taal zouden kunnen uitdrukken en dat zij niet zouden kunnen schrijven in deze taal waardoor zij jaren achteruitgang zouden oplopen bij een terugkeer naar Armenië. Verzoekers maken echter niet aannemelijk dat hun kinderen in Armenië niet opnieuw zouden kunnen aansluiten op school. We stellen namelijk vast dat beide kinderen in Armenië geboren zijn en er een groot deel van hun kinderjaren doorbrachten, wat tevens een scholing in Armenië veronderstelt, van minstens drie jaar. Tot de leeftijd van negen jaar (voor Hakob) en de leeftijd van tien jaar (voor Lusine) woonden ze beiden in Armenië en spraken dus uitsluitend Armeens geen Nederlands. De bewering dat de kinderen het Armeens niet machtig zijn, is dan ook totaal ongeloofwaardig. Betrokkenen tonen dan ook niet aan dat waarom hun kinderen zich niet meer zouden kunnen aanpassen aan een scholing in deze taal. Verder merken we op dat er van uitgegaan mag worden dat verzoekers hun kinderen tot op zekere hoogte de Armeense taal en cultuur hebben bijgebracht, zeker gelet op het feit dat verzoekers nooit een verblijfsrecht van onbepaalde duur hebben gehad in België en ze dus moeten beseft hebben dat hun verblijf en dat van hun kinderen in België slechts voorlopig was. Verder is het zeer ongeloofwaardig dat betrokkenen in huiselijke sfeer geen Armeens zouden spreken wat toch hun moedertaal is en dat de kinderen niet zouden zijn opgevoed in deze taal. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkenen beroepen zich op hun gebrek aan financiële middelen waardoor zij de reis en het verblijf niet kunnen bekostigen en dat zij hun woning in Armenië verkocht zouden hebben om de reis naar België te betalen. Echter, het lijkt erg onwaarschijnlijk dat betrokkenen geen familie, vrienden of kennissen meer zouden hebben in Armenië waar zij voor korte tijd zouden kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van hun aanvraag tot verblijfsmachtiging. Betrokkenen verbleven immers 59 jaar voor mevrouw T., ruim 33 jaar voor mijnheer G. en ruim 30 jaar voor mevrouw G. en hun verblijf in België en hun opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met hun relaties in het land van herkomst. Volledigheidshalve merken we op dat uit het administratief dossier blijkt dat zowel de ouders, als de broer en zus van mijnheer nog steeds in Armenië wonen. Bijna elke migrant - zowel asielzoekers, uitgeprocedeerde asielzoekers of migranten zonder papieren - die naar zijn land wil terugkeren komt in aanmerking voor een vrijwillige terugkeer. Het "vrijwillige terugkeerprogramma" bestaat uit een vliegtuigreis naar het herkomstland, meestal een terugkeerpremie en eventueel een bijkomende reïntegratiesteun. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. In België is Fedasil - het federaal agentschap voor de opvang van asielzoekers - de verantwoordelijke overheidsinstantie voor de vrijwillige terugkeer. De praktische organisatie van de terugreis naar het herkomstland wordt uitgevoerd door IOM (de Internationale Organisatie voor Migratie). Hierdoor kan de bewering dat zij niet over de nodige financiële middelen beschikken, niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Wat betreft het feit dat er geen Belgische diplomatieke post bestaat in Armenië; dit element kan niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. De aanvraag dient immers ingediend te worden bij de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Betrokkenen tonen niet aan dat het voor hen onmogelijk is om de aanvraag in te dienen via de bevoegde Belgische diplomatieke post, ni. de Belgische ambassade te Moskou. Bovendien zijn er regelmatig Armeniërs die een aanvraag indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post in Moskou. Ook zij worden geconfronteerd met het feit dat de diplomatieke post zich buiten Armenië bevindt. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

De elementen van verblijf en integratie (met name het feit dat zij sinds 2009 ononderbroken in België zouden verblijven, dat er sprake zou zijn van een vlekkeloze integratie, dat hun kinderen goed geïntegreerd zijn in hun schoolgroep, dat mijnheer onmiddellijk als vrachtwagenchauffeur aangeworven zou kunnen worden, dat ook mevrouw deeltijds aan de slag zou kunnen, dat zij zelf wensen in te staan voor de financiële kosten van de gezondheidszorg, dat zowel de ouders als de kinderen Nederlands zouden spreken en dat zij twee werkbeloftes voor mijnheer voorleggen evenals acht getuigenverklaringen, hun attest van deelname aan de cursus maatschappelijke oriëntatie, hun inschrijvingsattest voor Nederlandse taallessen en een verklaring opgesteld door het OCMW Stabroek) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769)."

Op 14 augustus 2017 worden ten opzichte van verzoekers bevelen genomen om het grondgebied te verlaten. Deze bevelen worden aangevochten in de zaken met rolnummers 211 119, 211 192, 212 313 en 212 620.

2. Over de ontvankelijkheid

De verwerende partij werpt een exceptie van onontvankelijkheid op van de vordering tot schorsing omdat verzoekers niet aantonen op basis van concrete gegevens een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te zullen ondervinden bij de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. Uit hetgeen hierna volgt zal blijken dat het beroep tot nietigverklaring niet wordt ingewilligd. Het is bijgevolg niet vereist deze exceptie te beantwoorden.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekers voeren een enig middel aan dat luidt als volgt:

"Schending van het vertrouwensbeginsel, objectiviteitsprincipe, motiveringsplicht : artikel 62 § 1 van de wet van 15 december 1980 en art. 2 – 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele

*moteringsplicht van bestuurshandelingen, de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens en de Fundamentele vrijheden ;
Eveneens schending van de algemene zorgvuldigheidsplicht en dus een beoordelingsfout ;*

DOORDAT :

DVZ in de beslissing dd. 14.08.2017 volgende redenen aanhaalt :

1/

«De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de woonplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland »

Verzoekers stellen :

dat de door hen aangehaalde elementen buitengewone omstandigheden zijn om de aanvraag om machtiging tot verblijf niet te moeten indienen via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de woonplaats ;

Dat er voor het land Armenië ten andere geen diplomatieke of consulaire post in Armenië zelf, zich naar een ander land te moeten begeven geeft juist een supplementaire buitengewone omstandigheid aan om die aanvraag te doen : supplementaire verplaatsingen en kosten, onmogelijkheid van zich te verplaatsen gezien een zieke verzoekster en twee schoolgaande kinderen (waarvan één minderjarig dan nog in een ander land dan het herkomstland van betrokkenen) ;

Dit op zich zou moeten aanzien worden als een onmenselijke behandeling van verzoekers ;

2/

« Betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielpcedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Hun asielaanvraag werd afgesloten op 29.11.2010 met een weigering van vluchtelingenstatus en van subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

De duur van de procedure – namelijk één jaar en iets meer dan twee maanden – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkenen ipso facto geen recht op verblijf (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000) »

Verzoekers stellen daarentegen :

Dat zij bij de indiening van de asielpcedure dit statuut hen zou toegekend zijn : hoe lang het voorlopige duurt zowel in een asielpcedure of een andere procedure is nooit met zekerheid gekend, intussen moeten betrokkenen toch een normaal menswaardig leven kunnen leiden ;

Dat de gezondheidssituatie van mevrouw T. R. met de jaren erger geworden is en zodoende een eerste aanvraag machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter an de wet van 15 december 1980 hebben ingediend ;

De behandeling van deze 9ter aanvraag heeft op zich laten wachten ;

De er in de periode gaande van 2009 tot eind 2013 diverse Attesten Immatriculatie afgeleverd werden, het laatste zijnde tot 28 november 2013 ;

Intussentijd gezien er twee schoolgaande kinderen waren hebben de ouders het nodige gedaan om te voldoen aan hun opvoedingsplicht en de schoolplicht van minderjarige kinderen ;

Het is niet om verblijf « voorlopig » zou zijn dat ge niet moet voldoen aan de essentiële plichten van de samenleving en opvoeding van kinderen ;

3/

« Betrokkenen beroepen zich op de medische toestand van mevrouw T. als buitengewone omstandigheid. Mevrouw T. zou een voortdurende en verslechterende gezondheidsproblematiek hebben, ze zou half verlamd zijn en rolstoelgebonden, ze zou een quantum medicatie dienen in te nemen en van 14.06.2017 tot 23.08.2017 was zij gehospitaliseerd. Ter staving hiervan leggen betrokkenen het verslag d.d. 23.08.2017 van haar laatste ziekenhuisopname voor. Uit het administratief dossier van betrokkenen blijkt dat zij reeds negenmaal een aanvraag op basis van artikel 9ter indienden omwille van de medische problematiek van mevrouw T. Al deze aanvragen werden negatief afgesloten, waarvan vier met een ongegronde beslissing en vijf met een onontvankelijke beslissing. We stellen dus vast dat de medische problematiek van mevrouw T. reeds herhaaldelijk ten gronde onderzocht werd door de bevoegde dienst en niet werd weerhouden. Bovendien stellen wij vast dat haar 2de aanvraag 9ter, die ongegrond werd afgesloten op datum van 09.09.2014, gepaard ging met een inreisverbod van

drie jaar, aan betrokkene betekend op 03.10.2014. De laatste beslissing was de ongegronde beslissing d.d. 05.04.2016. Ondanks haar recente ziekenhuisopname, kan haar medische problematiek niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheiddaar er in het voorgelegde verslag geen sprake is van een onmogelijkheid tot reizen en daar haar medische problematiek reeds herhaaldelijk ten gronde werd onderzochten niet weerhouden. Betrokkenen leggen geen verdere medische stukken voor waaruit zou blijken dat verdere opvolging, ten gevolge van de ziekenhuisopname, nodig zou zijn. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid. »

Verzoekers – en in het bijzondere mevrouw T. – stellen :

Dat het woordgebruik in deze paragraaf van « zou » door DVZ in bijvoorbeeld : « zou half verlamd zijn en rolstoelgebonden » en « zou een quantum medicatie dien in te nemen ... » moet ervan uitgegaan worden dat DVZ dus zelf twijfelt aan de adviezen van de DVZ-Arts gezien het aantal standaard medische getuigschriften en hun bijlagen, in principe zouden aan het advies van DVZ-arts zijn voorgelegd ;

Nergens blijkt dat DVZ-arts twijfels uit in deze rolstoelgebonden zijn, half verlamd zijn en het feit dat een quantum medicatie moet ingenomen worden ;

Anderzijds, indien er volgens de bewoording van DVZ, een negental 9ter aanvragen zouden ingediend geweest zijn voor mevrouw T. R. daaruit kan normalerwijze afgeleid worden dat er om een ernstig geval gaat, wanneer men daarbij neemt het quantum hospitalisaties en alle documenten die hiervan naar DVZ -Arts toegestuurd werden plus de medische problematiek ;

Het is niet omdat volgens DVZ de aandoening niet zou kaderen in een paragraaf van het artikel 9ter van de wet, dat daarom niet kan besloten worden dat de gezondheidstoestand van die dame niet nog tot nieuwe aandoeningen en hospitalisaties kan leiden ;

Dat de Arts de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de medische zorgen, onderzocht zou hebben in het herkomstland op basis van website gegevens, zonder deze aan de persoon zelf te toetsen, doch deze medische gegevens werden nooit geanalyseerd in het voorbije en toekomstige tijdsverloop ;

Dat indien DVZ aanhaalt dat van de negen aanvragen 9ter er vier met een ongegronde beslissing waren en vijf met een onontvankelijke beslissing kan ervan uitgegaan worden dat alle beslissingen niet ten gronde werden bestudeerd, het is blijkbaar daarom dat op een gegeven moment een vergelijking tussen diverse SMG gedaan werd om zo oppervlakkig tot een onvolledig besluit te komen ;

Ten andere de diverse hospitalisatie opnames, waarvan de medische attesten werden opgestuurd naar DVZ blijken niet aan een analyse onderworpen te zijn geweest : men vraagt zich af waarom men dat beweert dat alles ten gronde zou zijn geanalyseerd ;

Indien in het laatste SMG de onmogelijkheid tot reizen niet werd opgenomen dat is dit voornamelijk te wijten aan het feit dat de dokters hun inspanning doen om patiënt te genezen en dat het SMG opgesteld werd ter bijvoeging bij de andere reeds ingediende verslagen bij DVZ –

de einddoel van de behandeling is genezen en niet zozeer voorkomen van te vertrekken, niettegenstaande de erge gezondheidstoestand en de risico's bij eventuele verwijdering ;

Dat ten andere de zogenaamde adviezen ten gronde, zeer onvolledig zijn en zelfs geen rekening houden met het dynamische aspect, de prognose van evoluerende toestand ;

Ten exemplatieve titel :

Zo bijvoorbeeld schrijft de arts-adviseur het volgende naar DVZ

(zie Verzoekschrift door verzoekers ingediend op 13 februari 2016 met een reeks bijlagen aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen tegen een beslissing van DVZ van 13.11.2015 betekend op 13-14.01.2016 aangaande een medisch advies van DVZ-arts van 10.11.2015 (4 pagina's ook) betreffende een 9ter aanvraag van 12.10.2015 ;

Er is ook een medisch advies van de DVZ-arts van 24.03.2016 (gevolg aan de 9ter aanvraag van 12.10.2015)

“U vraagt me de medische documenten voor de 9ter aanvraag dd. 12.10.2015 en dd. 30.12.2013 te vergelijken

Betrokkene legt in haar aanvraag dd. 12.10.2015 een standaard medisch getuigschrift voor opgesteld door dr. E. Jorens op 17.07.2015. Uit dit medische getuigschrift en de medische stukken dd. 09.07.2015, 10.07.2015, 03.02.2015, 27.11.2014 en 10.03.2015 blijkt dat de aandoeningen van betrokkene zoals hier beschreven in wezen niet verschillen van de aandoeningen beschreven in het medisch attest gevoegd bij de 9ter aanvraag dd. 30.12.2013 waarvoor DVZ op 17.03.2014 reeds een beslissing heeft genomen. Het gaat om exact dezelfde aandoeningen, voor het bijkomend element van epilepsie werd in een vorig advies reeds voorzien door de beschikbaarheid van een neuroloog na te gaan».

(NB : epilepsie vet gedrukt door opsteller)

Probleem is dat in feite de Arts een onvolledig advies gegeven heeft, en niet gezien had dat er in het SMG sprake was van een nieuwe pathologie, nl. Epilepsie ;

Om die lacune +vergissing/vergelheid proberen recht te trekken omzeild de Arts dit probleem zeggende datin een vorig advies rees voorzien werd door de beschikbaarheid van een euroloog na te gaan ; Dat in de medische evaluatie van 24.03.2016 van de Arts-attaché, Dr. J. M. het volgende concludeert op pagina 4 van de evaluatie van 05.04.2016 :

« VI.Conclusie :

Uit het voorgelegd medisch dossier kan niet worden afgeleid dat de zieke op zodanige wijze aan een aandoening lijdt dat deze een ernstig risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit aangezien de noodzakelijke medische zorgen bestaan in het herkomstland.

Vanuit medisch standpunt kunnen we mijns inziens dan ook besluiten dat de vermelde pathologie geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, gezien deze behandeling beschikbaar is in (Armenië).

Derhalve is er vanuit medisch standpunt dan ook geen bezwaar tegen een terugkeer naar het herkomstland Armenië.

Ik hoop U hiermee voldoende geïnformeerd te hebben

Dr J. M.

Arts-adviseur »

Probleem is dat het onderzoek naar de beschikbaarheid en toegankelijkheid geenszins accuraat is, doch een kopij van opgefleurde informatie welke geenszins met de werkelijkheid overeenstemt en zeker niet op de persoon van de zieke toegespitst werd ;

Kritiek :op de diverse evaluaties van de Art-attaché en gevolgtrekkingen hieruit bij DVZ :

-er vonden diverse malen vergelijkende analyses van de SGM ;

-dat er na een advies van een DVZ-Arts meer dan eens later een nieuw advies gevraagd werd door de DVZ-Arts ;

-dat alhoewel het medisch advies vier pagina's telt : het is grotendeels een stereotype benadering van de algemene gezondheidsproblematiek in zijn geheel van één land ;

Daarbij stelt men vast dat het om website referenties gaat en dat de werkelijkheid zich op grote afstand bevindt van theoretische en opgefleurde websites ;

Dat algemeen bekend staat dat bepaalde website informatie enkel positieve gegevens bevat (natuurlijk ook in het herkomstland politiek en internationale publiciteit een grote rol speelt) , welke meer een droombeeld weerspiegelen dan de harde werkelijkheid of zelfs het niet bestaan van bepaalde voorgeschotelde gegevens, waarvan men liever niet spreekt of niet mag spreken ;

-dat de stijgende noodzaak van degelijke mantelzorg, de omgevingsfactoren in geval van terugkeer, de sociale en familiale elementen en voornamelijk het verslechterend karakter van de aandoeningen van betrokkene zieke gehandicapte persoon blijken geenszins in overweging te zijn genomen in het advies van de DVZ-Arts ;

-de opvolging van diverse medische adviezen is in de meeste gevallen het bewijs van een nieuwe verergende pathologie : dat enkel hierdoor het impliciet bewijs geleverd word dat de medische problematiek van mevrouw als buitengewone omstandigheid dient aanzien te worden voor een indiening van een 9bis aanvraag in België in plaats van in het buitenland ;

-dat zowel de DVZ-beslissing als het medisch advies, gebrekkig zijn en zeer onvolledig, geenszins op de persoon van verzoekster toegesplitst :

Voegen hierbij kopij van een SMG (standaard medisch getuigschrift) voor T. R. van 20.06.2017 dat ten andere niet ingediend werd in het kader van een eventuele 9ter aanvraag : het dient hier als verduidelijking dat de situatie van deze zieke ernstig is en meermaals tot plotse hospitalisaties heeft geleid ;

(stukken 6)

4/

“Wat betreft het feit dat mevrouw G. de mantelzorger is voor mevrouw T. na het overlijden van haar echtgenoot, merken we op dat de mantelzorg niet in het gevaar komt. Noch mevrouw G. noch mevrouw T. beschikt over enig verblijfsrecht en dienen beiden gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Mevrouw G. kan aldus samen met haar moeder, mevrouw T., terugkeren naar Armenië en daar haar mantelzorg verderzetten. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid. »

Verzoekers stellen :

Dat het hier niet gaat om de betwisting of een verzoekschrift in het kader van één of meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten doch eerder een analyse of de medische problematiek van T. R. met mantelzorgster G. L. in het kader van de aanvraag 9bis dat onontvankelijk werd bestempeld door DVZ op 14.08.2017 te aanzien is als een buitengewone omstandigheid om de aanvraag in België in te dienen;

Dat dit moet aanzien worden als een verlengsel van de elementen door betrokkenen aangehaald in andere punten

5/

« Betrokkene beweren dat zij vrezen voor gewelddaden, discriminaties en pesterijen indien zou zouden moeten terugkeren naar hun land van herkomst omwille van hun gemengde etnische afkomst doch zij leggen geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkenen om op zijn minst eenbegin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkenen vrezen voor gewelddaden, discriminaties en pesterijen volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Bovendien voegen betrokkenen geen enkel nieuw element toe aan de elementen die zij reeds tijdens hun asielprocedure naar voor brachten en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties. »

Verzoekers stellen :

Momenteel kunnen zij geen schriftelijke elementen aanbrengen van die gevaarsituatie ;

Dit standpunt werd uiteengezet in hun asielaanvraag doch sedertdien te wijten aan de sluimerende oorlog in Karabach moet er vanuitgegaan worden dat dit element weer actueel wordt en dat pesterijen en andere levensmoeilijkheden kunnen opkomen ;

6/

« Betrokkenen beroepen zich verder op de regelmatige scholing van hun kinderen sinds 2009 tot heden. Het feit dat hun kinderen hier naar school gaan kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst verkregen kan worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Bovendien hebben betrokkenen steeds geweten dat de scholing van hun kinderen plaatsvond in precair verblijf en dt hun opleiding in België mogelijk slechts een tijdelijke oplossing was om de ontwikkeling van de kinderen toch zo normaal mogelijk te laten verlopen. Het feit dat hun kinderen in België school gelopen hebben, geeft enkel aan dat hen het recht op onderwijs niet werd onzegd.

Dit verandert echter niet aan de vaststelling dat hun ouders bewust de keuze hebben gemaakt om hun uiterst precaire verblijf verder te zetten ondanks alle weigeringsbeslissingen, bevelen om het grondgebied te verlaten én inreisverbod, die aan hen al betekend werden. Zij lieten het schoolbezoek van hun kinderen bewust plaatsvinden in deze precaire situatie. Volledigheidshalve merken we op dat hun dochter meerderjarig is en dus niet langer leerplichtig. »

Verzoekers stellen :

Dat de twee kinderen G. L. en G. H. negen jaar geleden minderjarig waren en het is niet aan hen van de negatieve gevolgen te dragen van de keuze van hun ouders G. H. en G. L. op hun levenswijze en plaats van woning ;

G. L. is onlangs meerderjarig geworden terwijl G. H. nog minderjarig is ;

Gezien de schoolplicht voor minderjarigen en de schoolmogelijkheid in het kader van een normale opvoeding gingen deze twee kinderen naar school sedert 2009, attesten hiervoor werden reeds ingediend bij DVZ namelijk ter gelegenheid van de 9bis aanvraag van 12.07.2017 ;

Dat het pedagogisch onverantwoord zou zijn moesten kinderen wachten van hun kinderen naar school te sturen, in afwachting van diverse beslissingen aangaande het verblijfsrecht, ten gevolge van een asielaanvraag, een 9ter aanvraag en/of een 9bis aanvraag ;

Ten andere de ganse familie was in het bezit van 2009 tot 2013 van Attesten van Immatriculatie wat juist hun hoop op regularisatie wettigde ;

Gezien de taalproblematiek zou een terugkeer naar Armenië zeker een tweejarige vertraging zijn in het schoolgebeuren ;

Het feit dat de kinderen hier naar school gaan kan volgens betrokkenen niet anders dan aanzien worden als een buitengewone omstandigheid ;

Zij kunen wel naar Armenië school gaan dus het Armeens kunnen zij niet schrijven noch lezen, want een tweejarige vertraging op school als gevolg zou hebben ;

Het onttrekken van de verdere studiemogelijkheid en beëindiging van de cyclussen zou een pedagogische fout zijn en zou voor de kinderen psychologische gevolgen achterlaten, dat zich zou opstapelen bij de vroegere azeri-gewelddaden op hun school en in de wijk ;

Eigenaardig is te spreken over een inreisverbod want de kinderen hebben geen kennis van een inreisverbod ten hunne laste : indien het ten laste is van één van de ouders, dan zien zij niet in hoe zij

negatieve gevolgen van de keuze van ouders op zich moeten dragen met alle gevolgen van schoolverzuim en ontbering van schoolopvoeding als gevolg ;
Zelfs indien de dochter onlangs meerderjarig is geworden : het betaamt dat zij haar studies normaal zou kunnen beëindigen ;
De schoolattesten worden hierbij gevoegd :
(stukken 2 en 3)
(zie ook de stukken 4 en 5 : de taalproblematiek hierna besproken)

7/

« Betrokkenen halen aan dat hun kinderen zich noch in de Armeense noch in de Russische taal zouden kunnen uitdrukken en dat zij niet zouden kunnen schrijven in deze taal waardoor zij jaren achteruitgang zouden oplopen bij een terugkeer naar Armenië. Verzoekers maken echter niet aannemelijk dat hun kinderen in Armenië niet opnieuw zouden kunnen aansluiten op school. We stellen namelijk vast dat beide kinderen in Armenië geboren zijn en er een groot deel van hun kinderjaren doorbrachten, wat tevens een scholing in Armenië veronderstelt, van minstens drie jaar. Tot de leeftijd van negen jaar (voor H.) en de leeftijd van tien jaar (voor L.) woonden ze beiden in Armenië en spraken dus uitsluitend Armeens geen Nederlands. De bewering dat de kinderen het Armeens niet machtig zijn, is dan ook totaal ongeloofwaardig. Betrokkenen tonen dan ook niet aan dat waarom hun kinderen zich niet meer zouden kunnen aanpassen aan een scholing in deze taal. Verder merken we op dat er van uitgegaan mag worden dat verzoekers hun kinderen tot op zekere hoogte de Armeense taal en cultuur hebben bijgebracht, zeker gelet op het feit dat verzoekers nooit een verblijfsrecht van onbepaalde duur hebben gehad in België en ze dus moeten beseft hebben dat hun verblijf en dat van hun kinderen in België slechts voorlopig was. Verder is het zeer ongeloofwaardig dat betrokkenen in huiselijke sfeer geen Armeens zouden spreken wat toch hun moedertaal is en dat de kinderen niet zouden zijn opgevoed in deze taal. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid. »

Betrokkenen stellen :

Dat het verkeerd is te stellen dat in functie van een voorlopig of definitief verblijfsrecht dit een invloed zou hebben op de achteruitgang van de Armeense taalkennis ;
Niets is minder waar, de kinderen hebben zich direct aangepast en zovlug mogelijk hebben ze school gelopen zoals blijkt uit een serie schoolattesten gevoegd bij de 9bis aanvraag ;
H. is van zijn 6 jaar tot zijn 9 jaar naar school geweest in Armenië ;
L. is van haar 6 jaar tot haar 10 jaar naar school geweest in Armenië ;
Gezien de aflevering gedurende jaren van 2009 tot 2013 van voorlopige verblijfsdocumenten (Attesten van mmatriculatie) hebben de kinderen juist daarom hun uiterste best gedaan voor het aanleren van onder andere het Nederlands, naarmate die kennis vooruitgang ging de kennis en de schrijf- en leespraktijk van de Armeense taal naar achter ;
Het is dus totaal geloofwaardig dat de schrijf- en lees kennis van de eerste taal verdrongen wordt, dat dit ook blijkt uit originele bijgevoegde handgeschreven verklaringen van de twee schoolgaande kinderen ;
De inhoud van die verklaringen is duidelijk : indien DVZ de aanhalingen betwijfelt dan dient zij daarover bewijzen voor te leggen ;
Tussen de ouders en de kinderen wordt wel Armeens gesproken ;
De kinderen spreken, schrijven en lezen in de andere contacten quasi uitsluitend Nederlanders wat Frans en Engels ;
Dat de twee kinderen zelfs onderling in het Nederlands spreken ;
Dat juist te wijten aan die taalproblematiek een hervatting van de school in Armenië een leerachterstand van twee jaar zou teweegbrengen wat toch een rampzalige situatie zou zijn voor deze kinderen ;
Zie de bijgevoegde verklaringen
(stukken 4 en 5)
ook in verband te brengen met de elementen van punt 6 hiervoor (scholing) en de stukken
(stukken 2 en 3)

8/

« Betrokkenen beroepen zich op hun gebrek aan financiële middelen waardoor zij de reis en het verblijf niet kunnen bekostigen en dat zij hun woning in Armenië verkocht zouden hebben om de reis naar België te betalen. Echter, het lijkt erg onwaarschijnlijk dat betrokkenen geen familie, vrienden of kennissen meer zouden hebben in Armenië waar zij voor korte tijd zouden kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van hun aanvraag tot verblijfsmachtiging. Betrokkenen verbleven immers 59 jaar voor mevrouw T., ruim 33 jaar voor mijnheer G. en ruim 30 jaar voor mevrouw G. en hun verblijf in België en hun opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenzins vergeleken worden met hun relaties in het land van herkomst. Volledigheidshalve merken we op dat uit het administratief

dossier blijkt dat zowel de ouders, als de broer en zus van mijnheer nog steeds in Armenië wonen. Bijna elke migrant – zowel asielzoekers, uitgeprocedeerde asielzoekers of migranten zonder papieren – die naar zijn land wil terugkeren komt in aanmerking voor een vrijwillige terugkeer. Het « vrijwillige terugkeerprogramma » bestaat uit een vliegtuigreis naar het herkomstland, meestal een terugkeerpremie en eventueel een bijkomende reïntegratiesteun. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten : beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. In België is Fedasil – het federaal agentschap voor de opvang van asielzoekers – de verantwoordelijke overheidsinstantie voor de vrijwillige terugkeer. De praktische organisatie van de terugreis naar het herkomstland wordt uitgevoerd door IOM (de Internationale Organisatie voor Migratie). Hierdoor kan de bewering dat zij niet over de nodige financiële middelen beschikken, niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid. »

Verzoekers stellen :

Het huis van betrokkenen werd inderdaad in Armenië verkocht : ze zitten er allen zonder huisvesting ;

Er wordt getracht het bewijs hiervan later voor te leggen ;

Wanneer DVZ gegevens tracht voor te brengen uit het Administratief dossier om uit te leggen dat «uit het dossier blijkt dat zowel de ouders, als de broer en zus van mijnheer nog steeds in « Armenië wonen »

dan is dat volledig verkeerd, want :

Van de kant van G. H. :

-de moeder is overleden in 2015 ;

-de vader is ernstig ziek – hij is wel in Armenië- het zou om een besmettelijke ziekte gaan ;

-de broer woont niet meer in Armenië – hij is woonachtig in Rusland, doch er is geen enkel contact meer;

-een zuster is nog in Armenië, doch zij wacht haar dood af, wegens een erge ziekte, chemio kan niet meer helpen;

Van de kant van mevrouw G. L.:

-haar vader is al lang overleden (zie attesten reeds bijgebracht door haar moeder) ;

-haar moeder zit in België (T. R.)

-haar zuster zit in Rusland ;

en zij is zonder broer ;

Dat verzoekers dus totaal geen enkele band meer hebben met Armenië : twee familieleden wachten er de dood af : een verschrikkelijke situatie ;

Temeer beweren dat zij tijdelijk zouden kunnen wonen bij vrienden, in afwachting van de beslissing van hun aanvraag, houdt geen steek want ze zijn juist om reden van de azeri en gemengde azeri afkomst in onleefbare problemen geraakt ;

Zij kunnen geen eventuele andere kennissen hebben gezien de omstandigheden van hun vlucht uit Armenië in 2009 ;

Wie zou er nog geïnteresseerd zijn in Armenië om een erg zieke, half verlamde en gehandicapte dame bij hem of haar korte tijd (wil zeggen enkele maanden tot één jaar ...) te laten meewonen ?

Bij eventueel terugkeer naar Armenië vallen zij dus bij twee mensen aan het sterven, anderzijds gezien hun azerië verleden blijven ze blootgesteld aan heropvlakkerende vroegere mishandelingen ;

Dat zelfs bij een eventuele financiële tussenkomst van de ene of andere hulpverlenende instelling dit momenteel volledig uit den boze is, want een terugkeer lijdt tot mensendrama's in voornoemde omstandigheden ;

Hieruit blijkt dat dit wel degelijk een buitengewone omstandigheid is om in België een 9bis aanvraag in te dienen ;

9/

“Wat betreft het feit dat er geen Belgische diplomatieke post bestaat in Armenië ; dit element kan niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. De aanvraag dient immers ingediend te worden bij de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van opeenthoud in het buitenland. Betrokkenen tonen niet aan dat het voor hen onmogelijk is om de aanvraag in te dienen via de bevoegde Belgische diplomatieke post, nl. De Belgische ambassade te Moskou. Bovendien zijn er regelmatig Armeniërs die een aanvraag indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post in Moskou. Ook zij worden geconfronteerd met het feit dat de diplomatieke post zich buiten Armenië bevindt. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid. »

Verzoekers stellen :

Gezien de voorgaande uitgezette familieproblemen- welke toch volgens verzoekers als buitengewone omstandigheden te bestempelen zijn – is het reeds onmogelijk om naar Armenië terug te keren om er een aanvraag in te dienen, laat staan dat er dan nog naar een ander land, in casu Rusland/Moscou zou moeten gegaan worden om daar bij de Belgische Ambassade of het Consulaat een aanvraag met alle nodige documenten, fotos en vingerafdrukken een aanvraag in te dienen, plus betaling van de bijdragen;

Dit is nog een supplementaire ondraaglijke last, verplaatsingskosten inbegrepen, gezien zij geen inkomsten noch huis hebben ;

10/

« De elementen van verblijf en integratie (met name het feit dat zij sinds 2009 ononderbroken in België zouden verblijven, dat er sprake zou zijn van een vlekkeloze integratie, dat hun kinderen goed geïntegreerd zijn in hun schoolgroep, dat mijnheer onmiddellijk als vrachtwagenchauffeur aangeworven zou kunnen worden, dat ook mevrouw deeltijds aan de slag zou kunnen, dat zij zelf wensen in te staan voor de financiële kosten van de gezondheidszorg, dat zowel de ouders als de kinderen Nederlands zouden spreken en dat zij twee werkbeloftes voor mijnheer voorleggen evenals acht getuigenverklaringen, hun attest van deelname aan de cursus maatschappelijke oriëntatie, hun inschrijvingsattest voor Nederlandse taallessen en een verklaring opgesteld door het OCMW Stabroek kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.789). »

Verzoekers stellen daarentegen :

Dat DVZ de aanvraag toch gedeeltelijk onder het aspect van de gegrondheid heeft onderzocht, namelijk in de punten 6 (scholing) 7 (moedertaal) en 8 (familie) hiervoor ;

Verzoekers verstaan niet waarom beslist wordt tot « onontvankelijk » wanner aspecten « ten gronde worden bekeken ;

Daar waar DVZ in het punt 10 beweert dat de aspecten integratie enz.....niet kunnen aanzien worden als buitengewone omstandigheid, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden ;

Het gaat dus om een tegenstelling : dat de motivatie bijgevolg gebrekkig is ;

11/

“Dat uit het voorgaande blijkt dat de Dienst Vreemdelingenzaken geen rekening houdt in haar beslissing tot onontvankelijkheid van de 9bis aanvraag van 12.07.2017 met de bij de aanvraag ingediende en volgens de wet vereiste documenten om tot ontvankelijkheid te kunnen beslissen, namelijk : a/alle verzoekers hebben sedert jaren dezelfde verblijfplaats zijnde (...) dat ten andere van daaruit door de Burgemeester het dossier opgestuurd werd naar de bevoegde diensten van DVZ ; b/dat voor alle verzoekers een identiteitsdocument bijgevoegd werd ; c/dat de bewijzen van overschrijving van de bijdragen in de administratieve kosten bijgevoegd werden ;

12/BESLUIT :

Dat verzoekers menen dat hij aanvraag voldoende de buitengewone omstandigheden voorgelegd werden :

Het is alsof DVZ een beslissing tot gegrondheid genomen heeft, doch in de beslissing wordt enkel gesproken van ongegrondheid ;

Gezien de context is het moeilijk uit te maken over wat het precies gaat, blijkbaar gaat de beslissing de ontvankelijkheidsfase voorbij en wordt over de gegrondheid gehandeld

anderzijds als men meent dat het enkel over de ontvankelijkheidsfase zou gaan, dan ziet men niet in waarom DVZ het dan in bepaalde paragrafen over de gegrondheidsfase heeft ;

Gezien deze onduidelijkheid is het uiterts moeilijk volledig in te gaan op de diverse redenen aangehaald door DVZ in de beslissing van 14.08.2017 ;”

3.2. In de nota repliceert de verwerende partij het volgende:

“Replik op het eerste en enig middel tot nietigverklaring van verzoekende partij.

In een eerste middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- Het vertrouwensbeginsel,
- Het objectiviteitsprincipe,
- Artikel 62, §1 van de Vreemdelingenwet,

- Artikelen 2 en 3 van de Wet dd. 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen,
- Artikelen 3 en 8 EVRM,
- De zorgvuldigheidsplicht.

Er zou tevens sprake zijn van een beoordelingsfout.

Vooreerst laat verweerder nopens de vermeende schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 en artikel 62 Vreemdelingenwet, die allen de formele motiveringsplicht betreffen, gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar er ook in slaagt de motieven vervat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven vervat in de bestreden beslissing.

De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek nopens de formele motiveringsverplichting (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De verweerder merkt op dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover verzoekende partij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477). In antwoord op de in het middel ontwikkelde concrete kritiek die de inhoud van de motivering en aldus de materiële motiveringsplicht betreft, laat verweerder gelden dat de beschouwingen van verzoekende partij niet kunnen worden aangenomen.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de aanvraag onontvankelijk werd verklaard. Het hoofdmotief van de bestreden beslissing bestaat erin dat de verzoekende partij geen buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen die kunnen rechtvaardigen dat de aanvraag in België wordt ingediend.

Luidens artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan het een vreemdeling, in buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat hij over een identiteitsdocument beschikt, worden toegestaan zijn aanvraag om machtiging tot verblijf te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Hieruit volgt dat enkel wanneer er buitengewone omstandigheden voorhanden zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, de verblijfsmachtiging in België kan worden aangevraagd. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. Verweerder laat gelden dat uit art. 9 Vreemdelingenwet, duidelijk blijkt dat dit wetsartikel een algemene regel is, ten aanzien waarvan artikel 9bis Vreemdelingenwet zich verhoudt als een restrictief toe te passen uitzondering.

“als algemene regel geldt dus dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland (...) De mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen, als uitzonderingsbepaling, moet restrictief worden geïnterpreteerd.” (R.v.V. nr. 104.221 dd. 31.05.2013)

De toepassing van artikel 9bis Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;

- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om de verzoekende partij een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de Staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, en onder meer te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de afgifte van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf onontvankelijk verklaard, wat betekent dat de buitengewone omstandigheden die de verzoekende partij heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom verzoekende partij geen aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf in het land van herkomst heeft ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

Uit de omstandige motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris de door verzoekende partij aangehaalde argumenten betreffende de ingeroepen buitengewone omstandigheden beantwoordt op kennelijk redelijke wijze.

Deze overwegingen laten verzoekende partij toe om te achterhalen om welke redenen de aanvraag tot verblijfsmachtiging door de gemachtigde van de Staatssecretaris onontvankelijk wordt geacht.

Verweerder stelt vast dat de door verzoekende partij in haar aanvraag aangevoerde elementen door de gemachtigde van de Staatssecretaris werden betrokken bij de beoordeling van de aanvraag, doch niet werden weerhouden, zoals uiteengezet in de bestreden beslissing.

Het komt dat ook aan verzoekende partij toe om met concrete argumenten aannemelijk te maken dat bij de beoordeling ervan niet werd uitgegaan van de juiste, feitelijke gegevens, deze niet correct werden beoordeeld dan wel dat de gemachtigde van de Staatssecretaris op kennelijk onredelijke wijze tot zijn besluit is gekomen.

Zij blijft daartoe volledig in gebreke;

Bovendien toont zij niet aan om welke redenen de motivering niet afdoende zou zijn.

Zich vergenoegen met vage en algemene beweringen en loutere herhalingen, zoals verzoekende partij doet, volstaat uiteraard niet.

- Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de bestreden beslissing vooreerst bekritiseert omdat het als een onmenselijke behandeling moet worden beschouwd om zich naar een ander land te moeten begeven omdat er voor het land Armenië geen diplomatieke of consulaire post bestaat in Armenië zelf. De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging heeft evenwel terecht vastgesteld dat niet werd aangetoond dat deze trip naar de Belgische ambassade te Moskou onmogelijk zou zijn. Er zouden regelmatig Armeniërs een aanvraag indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post te Moskou.

“De Raad stelt vast dat het gegeven dat er geen Belgische ambassade is in Armenië niet tot gevolg heeft dat Armeense onderdanen niet in de mogelijkheid zouden zijn om een machtiging met het oog op een verblijf in België aan te vragen. Door in het middel te verwijzen naar de afstand tot Moskou, het gegeven dat Georgië en Azerbeidjan moeten worden doorkruist en de reiskosten die verzoekers zouden moeten maken, maken verzoekers niet aannemelijk dat het voor hen zeer moeilijk, om niet te zeggen onmogelijk is, om een verblijfsmachtiging aan te vragen overeenkomstig de procedure die voorzien is in artikel 9 van de Vreemdelingenwet. Aangezien de gemachtigde van de minister in casu de regels toepaste zoals die door de wetgever werden voorzien, kunnen verzoekers niet gevolgd worden in hun stelling dat een aanvraag om machtiging tot verblijf via de bevoegde diplomatieke post in casu niet mogelijk is en dat de bestreden beslissing op dit punt niet afdoende is gemotiveerd.” (RvV nr. 27.218 dd. 12.05.2009)

De verplaatsingen, kosten, gezondheid van mevr. TOVMASYAN, de scholing van de kinderen en de voorgehouden familieproblemen doen hieraan geen afbreuk.

- Verder geeft verzoekende partij aan dat zij in de periodes van de asielprocedure en procedure op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet het nodige hebben gedaan om een normaal menswaardig leven te kunnen leiden: de opvoedingsplicht en schoolplicht.

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging acht het geenszins onredelijk dat hiertoe het nodige wordt gedaan, doch is terecht wel van mening dat verzoekende partij had moeten weten dat zij dit enkel konden doen in afwachting van de beslissing en zij bij een negatieve beslissing nog steeds het land dienden te verlaten.

Terwijl terecht werd opgemerkt dat het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, verzoekende partij niet automatisch recht op verblijf geeft.

- Verzoekende partij houdt voor dat niet is omdat volgens de gemachtigde de aandoening niet zou kaderen in het kader van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, dat daarom niet kan worden besloten dat de gezondheidstoestand nog niet tot nieuwe aandoeningen en hospitalisaties kan leiden. terwijl de opvolging van de diverse medische adviezen in de meeste gevallen het bewijs is van een nieuwe verergerde pathologie: dat hierdoor het impliciet bewijs wordt geleverd dat de medische problematiek als een buitengewone omstandigheid dient te worden aanvaard.

Verweerder merkt op dat er door verzoekende partij in haar verzoekschrift heel wat kritiek wordt geuit de reeds in het verleden afgeleverde beslissingen in het kader van de aanvragen op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, en de adviezen van de arts-adviseur die toen ook werden gegeven. Deze kritiek is evenwel niet dienstig in het kader van onderhavig beroep.

Middelen die geen betrekking hebben op de bestreden akte, zijn niet ontvankelijk (R.v.St. nr. 45.181, 8.12.1993, Arr. R.v.St. 1993, z.p.).

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging heeft kunnen vaststellen dat de medische problematiek reeds herhaaldelijk werd onderzocht en niet werd weerhouden. De gemachtigde heeft terecht gemotiveerd dat ondanks de recente ziekenhuisopname, de medische problematiek ook in het kader van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet niet kan worden weerhouden. verzoekende partij heeft namelijk geen medische stukken neergelegd waaruit zou blijken dat er thans nog verder opvolging (ten gevolge van de ziekenhuisopname) nodig zou zijn.

De verweerder wijst er ten overvloede nog op dat de aanvragen o.g.v. art. 9bis enerzijds en art. 9ter anderzijds en de hierop volgende beslissingen van elkaar dienen te worden onderscheiden.

Zulk onderscheid wordt ook uitdrukkelijk bij wet voorzien. Artikel 9bis §2 van de Wet dd. 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen bepaalt immers:

“§ 2. Onverminderd de andere elementen van de aanvraag, kunnen niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden en worden onontvankelijk verklaard :

(...)

4° elementen die ingeroepen werden in het kader van een aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter.” (onderlijning toegevoegd)

De wet voorziet aldus uitdrukkelijk dat de elementen die werden aangevoerd in het kader van artikel 9ter niet kunnen aanvaard worden als buitengewone omstandigheden voor een aanvraag o.g.v. art. 9bis.

De beschouwingen van verzoekende partij falen aldus in rechte, nu het de gemachtigde van de Staatssecretaris zelfs niet was toegestaan – anders zou deze een met de wet strijdige beslissing nemen – om de elementen van de aanvraag art. 9ter als buitengewone omstandigheden te aanvaarden bij de beoordeling van de aanvraag o.g.v. art. 9bis.

De beschouwingen van verzoekende partij kunnen dan ook niet worden aangenomen.

De opvolging van diverse medische adviezen is geenszins een bewijs van een nieuwe verergerde pathologie.

- De mantelzorg kan geen afbreuk doen aan het voorgaande. Door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging werd terecht opgemerkt dat deze mantelzorg doorgang kan blijven hebben in het land van herkomst.

- De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging heeft verder terecht opgemerkt dat de loutere vermelding dat verzoekende partij vrezen voor geweldsdaden, discriminaties en pesterijen niet volstaat om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Er werd ook geen enkel nieuw element toegevoegd aan de elementen die zij reed tijdens hun asielprocedure naar voor brachten.

Het is ook zo dat verzoekende partij in het verzoekschrift thans zelf ook aangeeft geen bewijzen hiervan te kunnen aanbrengen.

Het terugleiden van een vreemdeling zou ten aanzien van het art. 3 EVRM een probleem kunnen doen rijzen wanneer er ernstige en duidelijke redenen zijn om te geloven dat de betrokkene een risico loopt op foltering, onmenselijke of vernederende handelingen, doch deze bepaling impliceert geenszins dat een vreemdeling zonder meer het recht heeft het grondgebied van een bepaalde staat binnen te komen of er te verblijven (Cass. 4 februari 1992, Arr. Cass. 1993, I, 148).

In casu is er geen sprake van ernstige en duidelijke redenen, niet in het minst nu:

- verzoekende partij ter zake vaag blijft en geen concrete gegevens naar voor brengt of bewijskrachtige stukken voorlegt,

- de beweerde problemen in het land van herkomst wel werden ingeroepen door de schoonmoeder van verzoekende partij, en reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een diepgaand onderzoek in het kader van een asielaanvraag, dewelke definitief werd verworpen,

- verzoekende partij gedurende verscheidene jaren in België verbleef en steeds kon rekenen op de bijstand van een advocaat, maar toch geen nieuwe asielaanvraag indiende, wat toelaat te besluiten dat zij er zelf niet van overtuigd was dat zij in dreigde te worden onderworpen aan foltering of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen.

- Verzoekende partij wijst vervolgens opnieuw naar de taalproblematiek in het kader van de scholing in Armenië: de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging heeft evenwel terecht op grond van alle informatie besloten dat het ongeloofwaardig voorkomt dat de kinderen het Armeens niet machtig zouden zijn. Er wordt dan ook in geen enkel geval aangetoond om welke reden de aanpassing aan een scholing in de Armeense taal niet mogelijk zou zijn. Wat het schoollopen van de kinderen in België betreft, dient opgemerkt te worden dat niet is aangetoond dat de kinderen schade zouden lijden ingeval van terugkeer. Uit geen enkel document blijkt als zou de scholing in het land van herkomst van dien aard zijn dat de kinderen er onomkeerbare nadelige gevolgen door zouden lijden, na te zijn opgenomen geweest in het Vlaamse schoolsysteem.

Het kan de ouders overigens niet zijn ontgaan zijn dat hun kinderen in de periode dat zij in België onderwijs genoten, ouder werden en zich verder integreerden, niettegenstaande de ouders er zich van bewust moesten zijn dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van hun asielaanvraag en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten. Het inreisverbod waarvan sprake werd aan de ouders opgelegd, zoals ook duidelijk uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt.

Door hun feitelijke verantwoordelijkheid als ouder nu te willen afwentelen op de overheid, miskennen zij hun natuurlijke verantwoordelijkheidsplicht ten opzichte van de kinderen. Meer nog, zij stellen hun

ambities op gebied van verblijf in de plaats van de rechten van hun kinderen. De verweerder wijst er op dat verzoekende partij zelf verantwoordelijk is voor de keuze die zij maakt (het verder zetten van het verblijf in het Rijk zonder over enig verblijfsrecht te beschikken), en zij zelf verantwoordelijk is voor de eventuele nadelige gevolgen die haar kinderen beweerdelijk zouden ondervinden t.g.v. de keuze die zij maakte.

De beschouwingen van verzoekende partij dienaangaande zijn derhalve niet relevant.

In zoverre er thans nieuwe stukken worden gevoegd, merkt verweerder op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging met deze stukken geen rekening heeft kunnen houden.

De regelmatigheid van een bestuursbeslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen (zie ook R.v.V. nr. 509, 29 juni 2007).

Verzoekende partij kan dan ook niet dienstig nadien nog nieuwe stukken voorbrengen.

- Dat er schoolattesten en handgeschreven verklaringen worden voorgelegd, bewijst nog niet dat de kinderen de Armeense taal niet meer machtig zouden zijn.

In zoverre er thans opnieuw nieuwe stukken worden gevoegd, herhaalt verweerder op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging met deze stukken geen rekening heeft kunnen houden.

De regelmatigheid van een bestuursbeslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen (zie ook R.v.V. nr. 509, 29 juni 2007).

Verzoekende partij geeft overigens zelf in diens verzoekschrift aan dat er tussen de ouders en de kinderen Armeens wordt gesproken.

- De uiteenzetting van verzoekende partij nopens de familieleden in Armenië doet geen afbreuk aan de motieven van de bestreden beslissing: vooreerst werden verschillende elementen niet eerder aan de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging ter kennis gebracht, en verder geeft verzoekende partij zelf aan dat er inderdaad familieleden van hen in het land van herkomst aanwezig zijn.

Terwijl verzoekende partij overigens voorbij gaat aan de motieven nopens het 'vrijwillige terugkeerprogramma'. Er is ook sprake van reïntegratiebijstand en een praktische organisatie door IOM (de Internationale Organisatie voor Migratie). Verzoekende partij toont niet aan geen hulp te kunnen krijgen.

- Alle door verzoekende partij ingeroepen buitengewone omstandigheden (ook scholing, moedertaal en familie) werden door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging onderzocht en beoordeeld. Verweerder begrijpt niet dat dit de gemachtigde door de verzoekende partij ter kwade wordt geduid.

Er is geen sprake van een tegenstrijdige motivering.

Verzoekende partij uit kritiek op de bestreden beslissing, alwaar de gemachtigde van de Staatssecretaris motiveert dat de ingeroepen elementen van integratie tot de gegrondheid behoren. Verzoekende partij meent dat integratie ook een buitengewone omstandigheid kan uitmaken en stelt dat de motivering van de bestreden beslissing in die zin niet afdoende is.

Verweerder laat gelden dat deze motivering met betrekking tot de integratie van de verzoekende partij dient te worden samen gelezen met het globale oordeel dat de door de verzoekende partij aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen waarom het de verzoekende partij niet mogelijk zou zijn om zijn verblijfsaanvraag vanuit het buitenland in te dienen.

Aldus blijkt uit de bestreden beslissing duidelijk dat de ingeroepen elementen van integratie niet in overweging worden genomen omdat zij geen buitengewone omstandigheid vormen, meer bepaald omdat zij niet kunnen verantwoorden dat de aanvraag in België en niet via de reguliere procedure vanuit het buitenland wordt ingediend, en dat deze elementen het voorwerp kunnen uitmaken van een eventueel onderzoek ten gronde, conform artikel 9, tweede lid van de vreemdelingenwet.

Deze motivering is, in het licht van de door de verzoekende partij in de verblijfsaanvraag aangehaalde elementen, pertinent en draagkrachtig. Door in de aanvraag louter te verwijzen naar een in België opgebouwde integratie en sociaal net, heeft de verzoekende partij immers niet aannemelijk gemaakt dat de verblijfsaanvraag onmogelijk of zeer moeilijk vanuit het buitenland kan worden ingediend. Zoals supra uiteengezet, zijn de ontvankelijkheid van de verblijfsaanvraag en de gegrondheid ervan duidelijk van elkaar te onderscheiden.

De verweerder wijst erop dat het langdurig verblijf in België en de daaruit volgende integratie, elementen betreffen die veeleer betrekking hebben op de gegrondheid van de aanvraag (cf. RvSt nr. 198.769 dd. 09.12.2009). Deze elementen kunnen derhalve in beginsel niet verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het land van herkomst werd ingediend, zodat het niet kennelijk onredelijk is van de

gemachtigde van de Staatssecretaris om de aanvraag onontvankelijk te verklaren bij gebrek aan bewijs van het voorhanden zijn van buitengewone omstandigheden.

De verweerder verwijst nog naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, waarin wordt geoordeeld dat:

“(…).” (R.v.V. nr. 151.146 dd. 20 augustus 2015)

“(…).” (R.v.V. nr. 133.414 dd. 13.11.2014)

“(…).” (R.v.V. nr. 87 740 van 18 september 2012)

“(…).” (R.v.V. nr. 87 552 van 13 september 2012)

“(…).” (R.v.V. nr. 1613 dd. 11.9.2007)

“(…).” (R.v.V. nr. 30 421 van 18 augustus 2009)

“(…).” (R.v.V. nr. 24.876 van 23 maart 2009)

“(…).” (RvV nr. 135.898 dd. 07.01.2015)

De verzoekende partij kan niet dienstig anders voorhouden.

Verzoekende partij kan niet gevolgd worden waar zij voorhoudt dat de gegrondheid van de aanvraag werd onderzocht. Het is duidelijk dat de aanvraag onontvankelijk werd bevonden.

De verweerder wijst er daarbij op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris een ruime beleidsvrijheid heeft bij het beoordelen of elementen, die worden aangevoerd in een aanvraag, buitengewone omstandigheden uitmaken in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Wanneer de Raad als annulatierechter een administratieve beslissing aan de wet toetst, treedt hij niet op als rechter in hoger beroep die, op aanvraag van de rechtzoekende, de ware toedracht van de feiten gaat beoordelen. Hij onderzoekt enkel of de gemachtigde van de Staatssecretaris in redelijkheid is kunnen komen tot de door hem gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn welke met die vaststelling onverenigbaar zijn. In het kader van een marginale toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan m.a.w. wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is (R.v.V. nr. 14.410 van 25 juli 2008). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vermag zich niet in de plaats te stellen van de gemachtigde van de Staatssecretaris, hetgeen verzoekende partij schijnbaar vergeet.

Verzoekende partij slaagt er niet in de beoordeling van de bestreden beslissing dat geen buitengewone omstandigheden zijn aangetoond, te weerleggen.

De verweerder stelt tot slot vast dat nergens in de toelichting bij het middel nader wordt ingegaan op de, blijkens de opgave van beweerdelijk geschonden rechtsregels, door verzoekende partij nochtans voorgehouden schending van artikelen 3 en 8 EVRM,.

Bij gebreke van een weergave in de toelichting van het middel van de wijze waarop de door verzoekende partij vermelde rechtsregel zou zijn geschonden, kan de verweerder zich desbetreffend niet met kennis van zaken verdedigen, zodat het middel vanuit het oogpunt van de opgeworpen schending van deze rechtsregel naar het oordeel van laatstgenoemde om die reden als onontvankelijk dient te worden beschouwd (R.v.St. nr. 39.750, 18.6.1992, Arr. R.v.St. 1992, z.p.).

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat de aanvraag onontvankelijk diende te worden bevonden.

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

De in casu bestreden beslissing werd rechtmatig genomen, zonder miskennis van de zorgvuldigheidsverplichting, het objectiviteitsprincipe en het vertrouwensbeginsel waarvan verzoekende partij de schending aanvoert.

Terwijl er ook geen sprake is van een beoordelingsfout.

Het eerste middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen.”

3.3.1. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid “een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”. Onder “middel” wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen geven verzoekers niet aan op welke wijze de door hen ingeroepen artikelen 3 en 8 van het EVRM, het vertrouwensbeginsel en het “objectiviteitsprincipe” zouden zijn geschonden door de bestreden beslissing. Wat betreft het “objectiviteitsprincipe” wordt er bovendien op gewezen dat de Raad een dergelijk beginsel niet bekend is.

Het enig middel is, wat deze onderdelen betreft, niet ontvankelijk.

3.3.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62, § 1 van de vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven van de eerste bestreden beslissing wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Tevens bevat deze beslissing een motivering in feite, met name dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen waarom verzoekers de aanvraag niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

3.3.3. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekers de motieven van de bestreden beslissing kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoekers bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht en van de zorgvuldigheidsplicht wordt onderzocht in samenhang met de aangevoerde schending van artikel 9bis van de vreemdelingenwet

Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland."

Artikel 9bis van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)"

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet aanvragen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

De buitengewone omstandigheden waarvan sprake in artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te verkrijgen. De toepassing van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de staatssecretaris *c.q.* de minister over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond was om verzoekers een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, diende de verwerende partij na te gaan of verzoekers' aanvraag wel regelmatig was ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

De vreemdeling moet klaar en duidelijk in zijn aanvraag vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Uit zijn uiteenzetting moet duidelijk blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, hetgeen betekent dat de buitengewone omstandigheden die verzoekers hebben ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot verblijf in zijn land van oorsprong hebben ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

3.3.4. In hun aanvraag van 12 juli 2017 hebben verzoekers het volgende aangehaald inzake de buitengewone omstandigheden:

- verzoekers hebben geen financiële hulp meer van het OCMW en geen inkomsten uit arbeid, zij hebben dus niet de financiële middelen om een reis per vliegtuig te betalen en een verblijf in het buitenland om de aanvraag in te dienen;
- er is in Armenië geen diplomatieke vertegenwoordiging van België om daar een verblijfsaanvraag in te dienen, verzoekers moeten daarvoor naar een ander land (Rusland, Moskou) reizen;
- de (groot)moeder heeft ernstige gezondheidsproblemen, haar dochter en schoonzoon zijn haar mantelzorgers, dochter en schoonzoon zelf hebben een minderjarig en een pas meerderjarig kind die zij opvoeden en onderhouden. De andere verzoekers kunnen derde verzoekster niet achterlaten en ondertussen in Armenië een verblijfsaanvraag indienen;
- de twee kinderen, waarvan één minderjarig, gaan sinds hun aankomst in 2009 naar school in België, zij volgen de lessen en zijn goed geïntegreerd. Zij kunnen niet alleen in België achterblijven zonder hun ouders om de mantelzorg van hun grootmoeder op zich te nemen;
- het is materieel onmogelijk om de aanvraag in te dienen in Armenië omdat er geen diplomatieke vertegenwoordiging voor België bestaat en het indienen van een aanvraag kunnen verzoekers niet betalen;
- de kinderen gaan naar school in België, zijn hier goed geïntegreerd, zijn het Nederlands zeer goed machtig, bij een eventueel vertrek naar Armenië kunnen zij zich niet uitdrukken in het Armeens of in het Russisch, zij kunnen deze talen evenmin schrijven, mochten zij in Armenië verder school volgen. Zij zouden hun studies niet verder kunnen afwerken en jaren achterstand oplopen.

In de bestreden beslissing wordt hierop geantwoord zoals weergegeven onder punt 1. van dit arrest.

3.3.5. Inzake het motief van de bestreden beslissing dat de afwezigheid van een diplomatieke post in Armenië niet kan aanvaard worden als buitengewone omstandigheid, voeren verzoekers aan dat dit wel een buitengewone omstandigheid vormt omdat dit extra kosten meebrengt en zij zich niet kunnen verplaatsen wegens een zieke grootmoeder en twee schoolgaande kinderen. Verder in het verzoekschrift benadrukken zij opnieuw dat een reis naar Rusland (Moskou) een ondraaglijke last zou zijn en verplaatsingskosten zou meebrengen die zij niet kunnen betalen gezien zij geen inkomsten en geen huis hebben.

Er wordt opgemerkt dat verzoekers hoofdzakelijk de argumenten herhalen die zij reeds in hun aanvraag hadden aangevoerd. Met het louter herhalen van elementen uit de aanvraag, tonen verzoekers niet aan dat de motieven van de bestreden beslissing feitelijk onjuist of kennelijk onredelijk zijn.

Het is niet kennelijk onredelijk dat de verwerende partij erop wijst dat andere Armeniërs ook naar Rusland moeten reizen om van daar de aanvraag in te dienen. Tevens wordt er elders in de bestreden beslissing op gewezen dat de grootmoeder, die in een rolstoel zit, wel kan reizen gezien er in het voorgelegde medisch verslag geen sprake is van een onmogelijkheid tot reizen.

Het is evenmin kennelijk onredelijk dat er in de bestreden beslissing op wordt gewezen dat het aangevoerde gebrek aan financiële middelen voor de reis en het verblijf, te verhelpen is door een beroep te doen op familie, vrienden of kennissen. De omstandigheid dat in het verzoekschrift uiteengezet wordt dat de schoonzoon (tweede verzoeker) en de dochter (eerste verzoekster) van vierde verzoekster geen familie meer hebben in Armenië, is een loutere bewering die niet gestaafd wordt door enig begin van bewijs. Bovendien betreft dit enkel familie en niet vrienden en kennissen. In de bestreden beslissing wordt er voldoende op gewezen dat vierde verzoekster gedurende 59 jaar in Armenië heeft verbleven, tweede verzoeker gedurende 33 jaar en eerste verzoekster gedurende 30 jaar, waardoor hun banden in België geenszins kunnen vergeleken worden met hun banden met het land van herkomst. Waar verzoekers wijzen op hun Azeri-afkomst, tonen zij niet aan waarom deze afkomst zou verhinderen dat zij familie, vrienden of kennissen zouden hebben in hun land van herkomst, zij tonen immers niet aan dat zij omwille van deze afkomst helemaal afgesneden waren van elke vorm van sociaal contact. Waar verzoekers aanvoeren dat zij terug zouden worden blootgesteld aan heropflakkerende vroegere mishandelingen, wordt opgemerkt dat de asielaanvraag van verzoekers werd afgewezen en dat bij arresten nummer 51 614, 51 615 en 51 616 van 25 november 2010 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) aan verzoekers de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus werden geweigerd. Indien verzoekers menen een vrees te hebben, kunnen zij een nieuw verzoek tot internationale bescherming indienen.

Bijgevolg slagen verzoekers er niet in aan te tonen dat dit motief steunt op een foutieve feitenvinding of kennelijk onredelijk is.

3.3.6. Inzake het motief over de duur van hun asielprocedure en dat zij geen recht op verblijf putten uit de behandelingsperiode daarvan, merken verzoekers op dat zij in de periode van voorlopig verblijf toch wilden voldoen aan hun opvoedingsplicht en aan de schoolplicht van de kinderen. Tevens wijzen ze erop dat er ook een aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet werd ingediend voor vierde verzoekster en dat aan verzoekers verschillende attesten van immatriculatie werden afgeleverd.

Er wordt opgemerkt dat in dit motief niet aan verzoekers verweten wordt dat zij in België hun kinderen naar school lieten gaan, er wordt enkel vastgesteld dat verzoekers wisten dat hun toegestaan verblijf in het kader van de asielprocedure slechts voorlopig was, zodat zij hieruit geen rechten konden putten, en dat het laten schoollopen van de kinderen nadat de ouders bevelen hadden gekregen om het grondgebied te verlaten, meebracht dat dit schoollopen in precair verblijf gebeurde. Verzoekers tonen niet aan dat dit motief feitelijk onjuist of kennelijk onredelijk is.

3.3.7. Verzoekers bekritiseren het motief waarin de medische toestand van vierde verzoekster niet wordt aanvaard als buitengewone omstandigheid.

De omstandigheid dat de bewoording “zou” wordt gebruikt, brengt niet mee dat dit motief feitelijk onjuist of kennelijk onredelijk is. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat vierde verzoekster nood heeft aan een rolstoel om zich te verplaatsen en nood heeft aan bepaalde medicatie, de verwerende partij ontkent dit niet als zodanig in de bestreden beslissing.

Waar in de bestreden beslissing verwezen wordt naar de negen aanvragen die reeds werden ingediend op grond van de medische toestand van vierde verzoekster, steunt dit op een correcte feitenvinding. Al deze aanvragen werden afgewezen. Verzoekers voeren aan dat het niet is omdat de aandoening niet zou kaderen in artikel 9ter van de vreemdelingenwet, dat vierde verzoekster niet opnieuw nood zou hebben aan hospitalisaties of dat zij geen nieuwe aandoeningen kan krijgen. In dit verband verwijst de Raad naar de beslissing die werd genomen inzake de laatste aanvraag van verzoekers op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, met name de beslissing van 5 april 2016 waarbij de aanvraag van 12 oktober 2015 ongegrond wordt verklaard. Daaruit blijkt dat de arts-adviseur is nagegaan of de behandeling waaraan vierde verzoekster nood heeft, beschikbaar en toegankelijk is in Armenië. Zijn

conclusie is dat dit het geval is en het beroep tegen deze beslissing werd verworpen bij arrest van de Raad nr. 205 135 van 11 juni 2018. Bijgevolg kan vierde verzoekster in haar land van herkomst verzorgd worden indien dit nodig zou zijn. Waar verzoekers wijzen op nog niet bestaande aandoeningen, kunnen zij niet gevolgd worden in hun hypothetische redenering. Een hypothese kan geen afbreuk doen aan de weergegeven motieven.

Waar verzoekers in het middel kritiek uiten op de adviezen die de arts-adviseur heeft uitgebracht inzake de medische toestand van vierde verzoekster, wordt vastgesteld dat deze kritiek geen betrekking heeft op de voorliggende bestreden beslissing. De beslissingen en adviezen waarnaar verwezen wordt, zijn inmiddels definitief of maken het voorwerp uit van een verwerpingsarrest, zoals de laatste beslissing genomen op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, met name deze van 5 april 2016. Kritiek die geen betrekking heeft op de bestreden beslissing, is niet dienstig.

Verzoekers ontkennen niet dat in het medisch attest dat zij als bijlage bij hun aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet hebben ingediend, niet wordt vermeld dat vierde verzoekster niet kan reizen. Dit attest betreft een verslag van de ziekenhuisopname van derde verzoekster van 19 tot 23 juni 2017 op de afdeling pneumologie. De verwerende partij mocht dit dus aannemen, zonder zich te bezondigen aan een verkeerde feitenvinding.

Waar verzoekers bij huidig verzoekschrift een medisch attest voorleggen van 20 juni 2017, wordt opgemerkt dat dit attest niet werd voorgelegd aan het bestuur. De wettigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur kon beschikken op het ogenblik van het nemen van deze beslissing (RvS 23 september 2002, nr.110.548). Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekers het stuk daterend van 20 juni 2017 niet hebben voorgelegd aan het bestuur, zodat hiermee geen rekening kon worden gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing. Dit stuk wordt pas voor het eerst toegevoegd bij huidig verzoekschrift.

Verzoekers tonen niet aan dat dit motief steunt op een foutieve feitenvinding of kennelijk onredelijk is.

3.3.8. Inzake het motief dat eerste verzoekster mantelzorger is van vierde verzoekster, voeren verzoekers aan dat deze mantelzorg moet beschouwd worden als een verlengstuk van de overige aangevoerde buitengewone omstandigheden. Hiermee tonen verzoekers niet aan dat dit motief foutief is of kennelijk onredelijk.

3.3.9. Inzake het motief over de problemen in hun land van herkomst, voeren verzoekers aan dat zij hiervan geen bewijs kunnen aanbrengen, dat zij dit element hebben aangehaald in hun asielaanvraag en dat er *“moet (...) vanuitgegaan worden dat dit element weer actueel wordt en dat pesteringen en andere levensmoeilijkheden kunnen opkomen”*.

In dit verband wordt herhaald dat een ongestaafde hypothese niet kan aantonen dat de motieven van de bestreden beslissing foutief zijn of kennelijk onredelijk. Evenmin brengen verzoekers ook maar enig begin van bewijs bij waarom er zou van uitgegaan moeten worden dat hun vrees weer actueel wordt, temeer daar deze vrees oorspronkelijk niet eens werd aanvaard in hun asielprocedure.

Verzoekers ontkennen niet dat zij geen enkel nieuw element toevoegen aan de elementen die zij reeds tijdens hun asielprocedure naar voor brachten en die niet aanvaard werden door de bevoegde instanties, zodat het niet kennelijk onredelijk is om te oordelen dat de elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf bijgevolg geen andere beoordeling wettigen dan die van deze instanties.

Verzoekers' kritiek kan niet worden aangenomen.

3.3.10. Verzoekers uiten vervolgens kritiek op volgende motieven:

“Betrokkenen beroepen zich verder op de regelmatige scholing van hun kinderen sinds 2009 tot op heden. Het feit dat hun kinderen hier naar school gaan, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst verkregen kan worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Bovendien hebben betrokkenen steeds geweten dat de scholing van hun kinderen plaatsvond in precair verblijf en dat hun opleiding in België mogelijk slechts een tijdelijke oplossing was om de ontwikkeling van de

kinderen toch zo normaal mogelijk te laten verlopen. Het feit dat hun kinderen in België school gelopen hebben, geeft enkel aan dat hen het recht op onderwijs niet werd ontzegd. Dit verandert echter niet aan de vaststelling dat hun ouders bewust de keuze hebben gemaakt om hun uiterst precare verblijf verder te zetten ondanks alle weigeringsbeslissingen, bevelen om het grondgebied te verlaten én inreisverbod, die aan hen al betekend werden. Zij lieten het schoolbezoek van hun kinderen bewust plaatsvinden in deze precare situatie. Volledigheidshalve merken we op dat hun dochter meerderjarig is en dus niet langer leerplichtig.

Betrokkenen halen aan dat hun kinderen zich noch in de Armeense noch in de Russische taal zouden kunnen uitdrukken en dat zij niet zouden kunnen schrijven in deze taal waardoor zij jaren achteruitgang zouden oplopen bij een terugkeer naar Armenië. Verzoekers maken echter niet aannemelijk dat hun kinderen in Armenië niet opnieuw zouden kunnen aansluiten op school. We stellen namelijk vast dat beide kinderen in Armenië geboren zijn en er een groot deel van hun kinderjaren doorbrachten, wat tevens een scholing in Armenië veronderstelt, van minstens drie jaar. Tot de leeftijd van negen jaar (voor H.) en de leeftijd van tien jaar (voor L.) woonden ze beiden in Armenië en spraken dus uitsluitend Armeens geen Nederlands. De bewering dat de kinderen het Armeens niet machtig zijn, is dan ook totaal ongeloofwaardig. Betrokkenen tonen dan ook niet aan dat waarom hun kinderen zich niet meer zouden kunnen aanpassen aan een scholing in deze taal. Verder merken we op dat er van uitgegaan mag worden dat verzoekers hun kinderen tot op zekere hoogte de Armeense taal en cultuur hebben bijgebracht, zeker gelet op het feit dat verzoekers nooit een verblijfsrecht van onbepaalde duur hebben gehad in België en ze dus moeten beseft hebben dat hun verblijf en dat van hun kinderen in België slechts voorlopig was. Verder is het zeer ongeloofwaardig dat betrokkenen in huiselijke sfeer geen Armeens zouden spreken wat toch hun moedertaal is en dat de kinderen niet zouden zijn opgevoed in deze taal. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.”

Zoals reeds gesteld wordt het verzoekers niet ten kwade geduid dat hun kinderen hier naar school gingen, er wordt enkel verduidelijkt dat deze scholing plaats vond in een tijdelijk en precair verblijf en werd voortgezet nadat aan de ouders reeds bevelen werden gegeven om het grondgebied te verlaten, wat verzoekers niet ontkennen. De attesten van immatriculatie werden aan verzoekers afgegeven in afwachting van een beslissing inzake hun asielaanvraag of in afwachting van een beslissing ten gronde inzake een aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Verzoekers kunnen uit dit tijdelijk verblijf geen rechten putten.

Verzoekers voeren aan dat het schoolgaan van de kinderen een buitengewone omstandigheid vormt, dat een terugkeer naar Armenië voor een vertraging van twee jaar zou zorgen in de schoolcarrière, dat zij het Armeens niet kunnen schrijven noch lezen. Inzake het inreisverbod stellen verzoekers dat zij niet inzien waarom de kinderen de negatieve gevolgen van de keuze van de ouders moeten dragen. Verzoekers vervolgen dat hun kinderen zich hebben ingespannen voor het aanleren van het Nederlands, met een achteruitgang van het schrijven en lezen in het Armeens als gevolg. Een terugkeer naar Armenië zou een leerachterstand van twee jaar tot gevolg hebben.

Zoals reeds gesteld kan een loutere herhaling van elementen uit de aanvraag, zonder kritiek te uiten op de motieven die hierop als antwoord worden gegeven, niet meebrengen dat deze motieven feitelijk onjuist of kennelijk onredelijk zijn.

In de bestreden beslissing wordt uitgebreid ingegaan op het argument dat verzoekers al hadden ingeroepen in hun aanvraag, met name dat de kinderen een leerachterstand zullen oplopen en dat zij zich niet kunnen uitdrukken in het Armeens of het Russisch: *“Verzoekers maken echter niet aannemelijk dat hun kinderen in Armenië niet opnieuw zouden kunnen aansluiten op school. We stellen namelijk vast dat beide kinderen in Armenië geboren zijn en er een groot deel van hun kinderjaren doorbrachten, wat tevens een scholing in Armenië veronderstelt, van minstens drie jaar. Tot de leeftijd van negen jaar (voor H.) en de leeftijd van tien jaar (voor L.) woonden ze beiden in Armenië en spraken dus uitsluitend Armeens geen Nederlands. De bewering dat de kinderen het Armeens niet machtig zijn, is dan ook totaal ongeloofwaardig. Betrokkenen tonen dan ook niet aan dat waarom hun kinderen zich niet meer zouden kunnen aanpassen aan een scholing in deze taal. Verder merken we op dat er van uitgegaan mag worden dat verzoekers hun kinderen tot op zekere hoogte de Armeense taal en cultuur hebben bijgebracht, zeker gelet op het feit dat verzoekers nooit een verblijfsrecht van onbepaalde duur hebben gehad in België en ze dus moeten beseft hebben dat hun verblijf en dat van hun kinderen in België slechts voorlopig was. Verder is het zeer ongeloofwaardig dat betrokkenen in huiselijke sfeer geen Armeens zouden spreken wat toch hun moedertaal is en dat de kinderen niet zouden zijn opgevoed in deze taal. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid”.*

Verzoekers ontkennen in het verzoekschrift niet dat de kinderen met de ouders Armeens spreken, zodat zij zich alvast mondeling in het Armeens kunnen uitdrukken. Verzoekers bevestigen dat de kinderen tot de leeftijd van negen en tien jaar in Armenië naar school zijn gegaan, wat meebrengt dat zij tot die leeftijd in het Armeens onderwezen werden (mondeling en schriftelijk). Het is bijgevolg niet kennelijk onredelijk van de verwerende partij om te oordelen dat het niet geloofwaardig is dat de kinderen het Armeens niet machtig zijn, dat verzoekers niet aantonen waarom de kinderen zich niet zouden kunnen aanpassen aan een scholing in deze taal, of dat er mag van worden uitgegaan dat verzoekers de kinderen tot op zekere hoogte de Armeense taal en cultuur hebben bijgebracht.

De bemerkingen van verzoekers, die grotendeels een herhaling zijn van de elementen uit hun aanvraag, doen geen afbreuk aan de hier weergegeven motieven over de scholing van de kinderen.

Waar verzoekers verwijzen naar het inreisverbod, wordt opgemerkt dat dit wordt vermeld om aan te geven dat verzoekers bewust hun kinderen in precair verblijf naar school lieten gaan. Verzoekers ontkennen niet dat aan henzelf een inreisverbod werd gegeven.

Waar verzoekers bij het verzoekschrift bijkomende stukken voegen, wordt opgemerkt dat de wettigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur kon beschikken op het ogenblik van het nemen van deze beslissing (RvS 23 september 2002, nr.110.548). Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekers deze stukken niet hebben voorgelegd aan het bestuur, zodat hiermee geen rekening kon worden gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing. Deze stukken worden pas voor het eerst toegevoegd bij huidig verzoekschrift.

3.3.11. Ten slotte bekritiseren verzoekers het motief dat de elementen van integratie niet besproken worden, zij menen dat in de bestreden beslissing de aanvraag toch wel gedeeltelijk ten gronde werd onderzocht, meer bepaald wat betreft de scholing van de kinderen, hun moedertaal en de aanwezigheid van familie in Armenië. Verzoekers menen dat de motivering tegenstrijdig is, omdat enerzijds gezegd wordt dat de aspecten van integratie niet beschouwd kunnen worden als een buitengewone omstandigheid maar enkele van deze aspecten toch behandeld worden.

Uit de aanvraag van verzoekers blijkt dat zij de scholing van de kinderen en de kwestie van de moedertaal hebben aangehaald bij de ontvankelijkheid. Onder het kopje "III. DE ONTVANKELIJKHEID:" staat op pagina 6 van hun aanvraag onder punt 6. het volgende te lezen:

"Dat de sedert jaren in België schoolgaande minderjarige kinderen (één meerderjarig sedert 01.04.2017) zich zo goed geïntegreerd hebben in het sociale- en schoolgebeuren en het Nederlands zeer goed machtig zijn, dat zij bij een eventueel vertrek naar Armenië geenszins zich noch in de Armeense noch in de Russische taal zouden kunnen uitdrukken noch kunnen schrijven, moesten zij in dit land verder school volgen.

Zij zouden, gezien de school- en taalwissel gezien verandering van land, geenszins verder de studies kunnen afwerken en dus met jaren achteruitgang zich een baan kunnen profileren in de maatschappij. Hun nederlandstalig/vlaams onderwijs is hun basiskennis waarop alles verder gebouwd wordt, zodanig die lokaal verankerd zijn.

Daar verandering in brengen zou pedagogische en psychische gevolgen meebrengen."

Bijgevolg is het zorgvuldig en correct van de verwerende partij dat zij in het kader van de ontvankelijkheid van de aanvraag op deze aangevoerde argumenten antwoordt.

Wat betreft de al dan niet aanwezigheid van familie in Armenië, blijkt uit de aanvraag van verzoekers dat zij dit element niet hebben aangehaald in het kader van de gegrondheid van de aanvraag, evenmin in het kader van de ontvankelijkheid. De verwerende partij heeft de verwijzing naar "familie, vrienden of kennissen" in de bestreden beslissing opgenomen in het kader van het onderzoek naar de mogelijkheid voor verzoekers om de aanvraag in het buitenland in te dienen en intussen ergens te kunnen verblijven. Dit betreft bij uitstek de ontvankelijkheid van de aanvraag.

Over de elementen van integratie die werden aangevoerd in de aanvraag, wordt het volgende overwogen:

"De elementen van verblijf en integratie (met name het feit dat zij sinds 2009 ononderbroken in België zouden verblijven, dat er sprake zou zijn van een vlekkeloze integratie, dat hun kinderen goed

geïntegreerd zijn in hun schoolgroep, dat mijnheer onmiddellijk als vrachtwagenchauffeur aangeworven zou kunnen worden, dat ook mevrouw deeltijds aan de slag zou kunnen, dat zij zelf wensen in te staan voor de financiële kosten van de gezondheidszorg, dat zowel de ouders als de kinderen Nederlands zouden spreken en dat zij twee werkbeloftes voor mijnheer voorleggen evenals acht getuigenverklaringen, hun attest van deelname aan de cursus maatschappelijke oriëntatie, hun inschrijvingsattest voor Nederlandse taallessen en een verklaring opgesteld door het OCMW Stabroek) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).”

In dit motief wordt melding gemaakt van de scholing van de kinderen maar dan zoals aangehaald door verzoekers onder het kopje “IV. DE GROND:” op pagina 6 van hun aanvraag, met name wordt daarin de integratie van de kinderen vermeld onder meer door hun naar school gaan in het Antwerpse en de schoolleergangen van de kinderen. Hierover zegt de verwerende partij op correcte wijze dat deze elementen behoren tot de grond van de aanvraag en in de ontvankelijkheidsfase niet behandeld worden. Een vermelding van “familie”, zoals verzoekers aanvoeren in het middel, bevindt zich niet in dit motief, zodat de kritiek van verzoekers in dit verband niet ter zake dienend is.

Verzoekers kunnen dus niet worden gevolgd waar zij aanvoeren dat de motieven tegenstrijdig zijn.

3.3.12. Verzoekers slagen er niet in aan te tonen dat de motieven van de bestreden beslissing steunen op een foutieve feitenvinding of kennelijk onredelijk zijn. Een schending van de materiële motiveringsplicht en van de zorgvuldigheidsplicht kan niet worden aangenomen. Er is geen sprake van een manifeste beoordelingsfout.

Het enig middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf juni tweeduizend achttien door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET